

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Folk-Sagor

33.

Rosen-Ulven.

Ät huru roligt,
Vid brasan förtroligt
Att höra tolas om jättar och troll,
Om vinterqvällen,
Då trollen på hällen
Dansa sin ringdans i sjuerneklar natt.

Kalmar.

Fryckt hos Otto Westin. 1857.

Pris: 3 fr.

Rosen-Alfen.

Midt i en trädgård växte en rosenbuske som var alldeles full af rosor, och i en af dem, som var den allra vackraste, bodde en alf. Han var så utomordentligt liten, att intet menisktlig öga kunde se honom, bakom hwart blad i rosen hade han en sångkammare; han var så wacker och wälskapad som något barn kan vara och hade wingar som räckte från axlarna ända ned till fötterna. Uck, hwad det var för wällukt i hans rum och hwad wäggarna woro klara och vackra, men de woro ju också skära fina törnrosblad.

Hela dagen solade han sig gladt, flög från blomma till blomma, dansade på den flygande fjärilens wingar och måtte huru många steg han behöfde för att gå alla stigar och lands wägar som funnos på ett enda lindblad. Det wi kalla ädror i bladet, war hwad han ansåg för landswägar och gångstigar; ja det war en ansenlig

wåg för honom, innan han hade hunnit gå den, gick solen ned; men han hade också begynt nog sent.

Det blef så kallt, daggen föll och vinden blåste. Nu war det bäst att tänka på hemfärden och han skyndadt sig så mycket han kunde; men rosorna hade slutit sig och han kunde icke komma in — icke en enda ros stod öppen. Den lilla stackars alfen blef så försträckt, han hade aldrig förr varit ute om natten, han hade alltid sofwit så sött bakom de warma rosenbladen, och det skulle wist nu bli hans död!

Han wiste att i andra ändan af trädgården war en lössal af kaprifolier, hwilkas blommor sågo ut som stora målade horn; i en af dem wille han krypa ned och tillbringa natten.

Han flög dit. Tyft! det war två menniskor derinne; en wacker yngling och en den skönaste jungfru; de sutto bredwid hwarandra och önskade att de aldrig i ewighet måtte skiljas! de höllo så mycket af hwarandra, långt mer än det bästa barn kan hålla af sina föräldrar.

"Ekwäl måste wi skiljas!" sade den unga mannen, "din bror är ond på oss, och därför sänder han mig i ett ärende långt bort öfwer berg och sjöar! farwål min älskade brud, ty det är du ändå!"

Och så kysstes de, och den ungo slickan gret och gaf honom en ros; men förr än hon räckte honom den, tryckte hon en kys på hans kind så innerligt att blomman öppnade sig; då flög den lilla alfen in i den och stödde sitt hufwud mot de andostande wäggarna; men han kunde ganska lätt höra huru der sades farwål! Han kunde han kände, att törnrosen fick plats i trädgården här.

mannens bröst. — Åck, hvad hjertat klappade derinne! den lilla alfen kunde icke somna, så klappa-
de det.

Länge fick rosen ej ligga stilla på bröstet, ynglingen tog fram den och medan han gick genom den mörka skogen, kyfste han blomman så ofta och så häftigt, att den lilla alfen var nära att bli ihjälkramad; han kunde genom bladen känna hur ynglingens läppar brunno, och själwa rosen hade öppnat sig, som för den varmaste middagsöl.

Då kom en annan man, mörk och vred, han var den wackra flickans elaka broder. Den elaka mannen framtog en stor och hwarf knif och stack ihjäl ynglingen medan han kyfste blomman, affkar hans hufwud och begrafde det jemte kroppen i den mjuka jorden under linden.

"Nu är han borta och glömd", tänkte den elaka brodern, "han kommer alldrig mer igen. På en lång resa öfwer berg och sjöar kan man lätt mista lifwet, och det har han gjort. Han kommer alldrig åter, och mig törs min syster aldrig fråga efter honom."

Han sparkade med foten wißnade blad öfwer den uppgräfdä jorden och gick hem i den mörka natten; men han gick ej ensam, som han trodde, den lilla alfen följde med och satt i ett wißnadt, sammanrulladt lindblad, som hade fallit i den elaka mannens hår medan han gräfdä grafwen. Hatten satt nu öfwanpå, det war så mörkt under den och alfen kyfste af sträck och wrede öfwer den onda gerningen.

På morgonen kom den elaka mannen hem, tog ädlig hatten och gick in i systerens sängkammare; wägar den wackra blomstrande flickan och dröm-
som, som hon höll så mycket af och

som hon nu trodde reste öfwer berg och genom skogar. Den elake brodern böjde sig ned öfwer henne och log smådefullt, så som endast en ond ande kan le: då föll det wisnade bladet från hans hår ned på sångtåcket, men han märkte det ej och gick, för att sjelf sofwa litet på morgonstunden. Men alfen hoppade ut ur det wisnade bladet, gick in i örat på den sofwande flickan och berättade för henne, liksom i en dröm, det försträckliga modet, beskref henne stället der brodern dödat honom och lagt hans lik, beskref den blommande linden tätt bredvid och sade: "På det att du ej måtte tro att min berättelse endast är en dröm, finner du ett wisnadt blad på din sång"; och det fann hon, då hon wakenade.

Ack, hwad hon gret bittra tårar och ingen torde hon anförtro sin sorg. Fönstret stod hela dagen öppet och den lilla alfen hade lätt kunnat komma ut till rosorna och alla de andra blomorna i trädgården, men han nådes icke öfwerge den bedröfwade. I fönstret stod en blomkruka med månadsrosor, han satte sig i en af blommorna och såg på den stackars flickan. Hennes broder kom omta in i rummet och war så munter och glad, men hon torde icke säga ett ord om sin djupa hjertesorg.

Så snart det blef natt smög hon sig ur huset, gick i skogen till det ställe der linden stod, ref bort bladen från jorden, gräfde och fann genast honom, som war ihjälslagen; ack, hwad hon gret och bad Gud, att också hon måtte få dö.

Gerna skulle hon fört liket hem med sig, men det kunde hon ej. Då tog hon det bleka huswudet med de tillslutna ögonen, kyfste den kalla munnen och skakade jorden ur hans wackra hår.

Det vill jag gömma!" sade hon, och sedan hon betäckt den döda kroppen med jord och blad, tog hon hufvudet och en liten qvist af en jasminbuske, som blomstrade i skogen der han blifwit mördad, med sig hem.

Så snart hon kommit på sitt rum, tog hon den största blomkrukan som fanns, lade den dödes hufvud deruti, fyllde sedan jord deröfver och planterade jasminqvisten i krukan.

"Famål! famål!" hvisslade den lilla Alfven. Han kunde icke längre uthärda att se hennes sorg och flög därför ut till sin ros i trädgården; men hon hade utblommat, endast några bleka blad hängde qvar wid det gröna nyponet.

"Ack! hvad det sköna och goda hastigt förgår!" suckade Alfven. Slutligen fann han ännu en ros som blef hans hem och mellan hwars wälluktand blad han kunde bygga och bo.

Swart morgon flög han till den stackars flickans fönster och der stod hon alltid wid blomkrukan och gret; de salta tårarne föllo på jasminqvisten och för hwar dag hon blef blekare och blekare, ble qvisten friskare och grönare. Det ena skottet skö ut efter det andra och fick små hwhita blomknoppa och hon lyfste dem, men den elaka brodern smådade och frågade om hon blifwit fångig; han kunde ej tåla och icke förstå, hwarföre hon alltid gre öfver den blomkrukan. Han wiste ju icke, hwhilka ögon der woro tillslutne och hwhilka röda läppar der blefwo jord igen. Hon böjde sitt hufvud mot blomkrukan och den lilla Alfven fann henne slumrande. Då steg han in i hennes öra, talad om astone i lössalen, om rosornas doft och elfwornas kärlek; hon drömde så ljust och meda hon drömde swäfwade lifwet bort! Hon had

dött en lugn död och war nu i himmelen hos honom som war henne så kär.

Och jasminblommorna öppnade sina stora hwhita klockor, de doftade så ljust; på annat sätt kunde de icke gråta öfwer den döda.

Men den elake brodern såg på det wackra blommande jasminträdet, tog det som ett arf och satte det i sin sångkammare, tätt wid sången, ty det war wackert att se på och spred en så ljuf och rik wälluft. Den lilla rosen-alsen följde med, flög från blomma till blomma, i hwar och en bodde ju en liten själ, och för henne berättade han om den dödade ynglingen, hwars hufwud nu war jerd under jorden, berättade om den elaka brodern och om den stackars systern.

"Wi weta det!" sade hwarenda själ i blommorna, "wi weta det! ha wi icke wurit upp från den dödes ögon och läppar! wi weta det!" och så nickade de så besynnerligt med hufwudet.

Rosen-alsen kunde ej fatta, hur de kunde wara så lugna, och han flög ut till bien, som samlade honing, berättade dem historien om den elaka brodern, och bien berättade den för sin drottning, som befallte, att de alla följande morgon skulle döda mördaren.

Men natten förut — det war första natten efter systerns död — då brodern sof i sin sång tätt utmed den doftande jasminbusken, öppnade sig hwar blomkalk, och oshnlige, men med giftiga spjut stego blomsjälarna ut och satte sig först wid hans öra och berättade honom elaka drömmar, sedan flögo de öfwer hans läppar och stungo hans tunga med de giftiga spjutten. "Nu ha wi hämnats den döde!" sade de, och flögo tillbaka in i jasminernas hwhita klockor.

Då det blef morgon och fönstret till sängkam-
ren i hast öppnades, for rosen-alsen med bidrot-
ningen och hela bisvärmen in för att döda honom.

Men han war redan död; folk stod rundt omkring
sängen och sade: "jasminernas doft har dödat ho-
nom."

Då förstod rosen alsen blommornas hämd, och ha-
berättade det för bidrottningen och hon surrade me-
hela sin svärm omkring blomkrukan.

Bien kunde icke förjagas. Då tog en man bort
blomkrukan och ett af bien stack hans hand så a-
han släppte krukan, som gick sönder.

Då funao de den hwhita dödsfiallen, och insåg
att i sängen war en mördare.

Och bidrottningen surrade i luften och sjöng om
blommornas hämd, och om rosen-alsen, och at
bakom det minsta blad bor en, som kan upptäck
och hämnna det onda.

